

Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου

γίσει μέσα από το δικό μου σώμα, από τη δική μου ασήμαντη ύπαρξη. Ήθελα να δω μέχρι πού θα φτάσει ο μυστικισμός του σώματος, ο μυστικισμός της σκέψης, να δω ως πού μπορούσα να καταβυθιστώ μέσα μου, να ανασύρω ξέφτια της αβύσσου από το πέρασμά μου, από την περιπλάνηση του πνεύματος στη μνήμη του καταργημένου. Νομίζω πως είναι η πιο σημαντική μου δουλειά — ύστερα από το "Πήραν την Πόλη πήραν την". Σημαντική για μένα για τη δική μου εμπειρία της περιπλάνησης.

- Τι ακριβώς πραγματεύεται;
«Κάποια υπερφυσικά

φαινόμενα συμβαίνουν σε έναν μικρό τόπο, λίγο πριν από την καταστροφή του. Η Αδριανή, που έχει ζήσει τον τόπο αυτόν και έχει παγιδευτεί από τη «γοητεία» του μυστηρίου που τον περιβάλλει, θα προσπαθήσει απεγνωσμένα να τον σώσει. Όμως δεν θα μπορέσει. Και τότε θα αρχίσει να αντιστέκεται ο ίδιος ο τόπος, με τις δικές του μυστικές δυνάμεις.

Βέβαια όλα αυτά συμβαίνουν σε μια σχέση με την ερωτική της περιπέτεια. Μια περιπέτεια πάθους με το νεαρό αρχιτέκτονα — που τον διεκδικεί και ο άνδρας της. Όμως αυτό είναι μόνον η επιφάνεια του μύθου. Σε ένα παράλληλο επίπεδο, εκτυλίσσεται η περιπέτεια του τόπου, που τον εξουσιάζει κάποιος παλιός θρύλος και τον ζωντανεύει το μαγικό υπέρλογο, αυτή η ζώσα ύλη του μυστηρίου.

— Ποιο ήταν το κίνητρο γι' αυτό το μυθιστόρημα;

«Όσο και αν φανεί παράξενο, το μυθιστόρημα αυτό γεννήθηκε από κάποια όνειρα. Η πρώτη ιδέα. Πιστεύω πως το μεγαλύτερο μέρος της αλήθειας μας κεί-

ται βυθισμένο στα άγνωστα πεδία της ψυχής. Εκεί βυθίζεται η ηρωίδα μου. Εκεί, γοητευμένη από το Μυστήριο, θα ζήσει τον έρωτά της, σαν την αρχέγονη γυναίκα, τη Μάνα της Γης. Γιατί ο τόπος αυτός, που τον εξουσιάζει ο θρύλος της Πέτρινης Γυναίκας, είναι ζωντανός».

— Και σε άλλα ιστορικά μυθιστορημάτα σας χρησιμοποιείτε το μαγικό στοιχείο, το υπέρλογο. Τι σας γοητεύει σ' αυτό;

«Η γοητεία του ανεξήγητου. Είμαι κι εγώ "μία γοητευμένη από το μυστήριο", όπως η ηρωίδα μου. Αυτό που λέμε "θαύμα" ή "μαγικό στοιχείο", δεν είναι παρά μια αναρχία της φύσης, που γίνεται για το συμφέρον της. Δεν με συγκινούν πια τα συμβατικά μυθιστορήματα τα επίπεδα, που δίνουν τις σχέσεις δίχως αναγωγές. Εκείνο που προσπαθώ, που με ενδιαφέρει, είναι να δώσω τη ζωή από τις διαστάσεις που δεν φαίνονται. Να δώσω τη μεταφυσική μιας σχέσης ή τη μεταφυσική των πραγμάτων μέσα από την όποια σχέση. Πιστεύω πως ο αόρατος κόσμος που μας περιβάλλει, εξουσιάζει τη ζωή μας από δρόμους που δεν φαίνονται. Είναι μια άσκηση τρομακτικά ενδιαφέρουσα να εισχωρείς στα μυστικά αυτού του αόρατου κόσμου, να τον αποκρυπτογραφείς, σαν να προσπαθείς να μνηθείς στους αιώνες που κουβαλάς μέσα σου, σ' αυτή την εφημερη ζουλά σου. Καταλαβαίνεις, τη μεγεθύνεις αυτή τη "ζουλά", της δίνεις μια εμπειρία του αιώνιου, μια ψευδαίσθηση ίσως του αιώνιου ή, για να το πω αλλιώς, δίνεις στην εφημερότητά σου ένα άλλο νόημα, είναι σαν να μάχεσαι για μια αξιοπρέπεια υπαρξιακή».

— Ιστορικό, μεταφυσικό και σε ποιο ποσοστό ερωτικό;

«Κατά βάση είναι ερωτικό μυθιστόρημα. Ο έρωτας γίνεται μια τελετή θυσίας. Μια τελετουργία θυσίας. Προετοιμάζει το σώμα για το μεγάλο πόνο. Για τη μοναξιά. Όμως δεν είναι μόνον αυτό. Η ηρωίδα μου ζει την ερωτική της περιπέτεια σε μια σχέση με όσα συμβαίνουν στον τόπο. Είναι ένας ερωτικός μυστικισμός του σώματος, που την οδηγεί σε μίαν αυτογνωσία διαφορετική. Και όσα υπερφυσικά γίνονται εκεί, μοιάζουν να συνεχίζουν τα όνειρα. Ακόμα και όταν ο τόπος αρχίζει να αντιστέκεται στην καταστροφή, είναι σαν να εκφράζεται με τους δικούς του κωδικούς, με τα δικά του σύμβολα. Κοιτάζτε, είναι ένα μυθιστόρημα που θγήκε από βαθιές διαισθητικές ζώνες της ψυχής. Και σαν τέτοιο, δεν μπορώ σίγουρα ούτε εγώ να το δω με τη λογική. Και ούτε να το κρίνω μπορώ. Αισθάνομαι μόνο πως είναι η πιο ουσιαστική δουλειά που έχω κάνει. Η πιο επώδυνη. Η πιο μνητική. Και μακάρι να με δικαιώσει. Ο πρώτος που θα το διαβάσει να μου πει "περιπλάνηθηκα με την ηρωίδα και πλούτισα την ψυχή μου". Αυτή είναι η δικαίωση».

«Με γοητεύει το μυστήριο»

Ακούραστη και διακριτική, έξω από το θόρυβο και τη σπατάλη των καιρών, η συγγραφέας Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου έχει πάντα ως στόχο της την ποιότητα και τον ουσιαστικό λόγο. Με σεβασμό στον αναγνώστη, αλλά πριν απ' όλα με σεβασμό στο δικό της πρόσωπο που το κράτησε σε μια καθαρότητα αξιοπρέπειας, υπάρχει στην πνευματική ζωή του τόπου με τα σημαντικά έργα της, αυτά που καταξιώνονται με την αγάπη των αναγνωστών και όχι με τις μεθόδους των media. Αναγνώστης των βιβλίων της και ο υπογράφων, κρατώ στα χέρια μου το βυζαντινό μυθιστόρημά της, αυτό των εξακοσίων σελίδων «Πήραν την Πόλη πήραν την», που διανύει την έκτη του έκδοση. Και σκέφτομαι πόσος μόχθος χρειάστηκε για να γραφτεί αυτό το πολύτιμο έργο, που όχι μόνο κρατά ζωντανή την ιστορική μνήμη, αλλά και δίνει μια διάσταση καθαράς, μια διάσταση υπέρβασης του αίματος. Μάιος ξανά, επέτειος της Αλώσεως, και το μυθιστόρημα αυτό γίνεται ταξίδι στο χρόνο των δακρύων και της θυσίας, στον καταργημένο χρόνο του όρκου και της προφητείας.

Αυτές τις μέρες, από τις εκδόσεις Κέδρος κυκλοφορεί το καινούργιο της μυθιστόρημα, με τον τίτλο από την Αποκάλυψη «Η έκτη σφραγίδα».

— Δώστε μας το στίγμα του νέου βιβλίου σας.

«Το εδάφιο της Έκτης σφραγίδας στην Αποκάλυψη μιλά για μια "αναρχία" της Κτίσης. Γράφει: "Και ο ήλιος μέλας εγένετο ως σάκκος τρίχινος, και η σελήνη όλη εγένετο ως αίμα, και οι αστέρες του ουρανού έπεσαν εις την γη...". Η εικόνα αυτή σου δίνει ένα κοσμογονικό ρίγος. Το ίδιο ρίγος που σου δίνει και το άγνωστο, το αβέβαιο αύριο, με τον καινούργιο κόσμο που ξημερώνει. Ήθελα το μυθιστόρημά μου αυτό να σφραγίσει τη δική μου χιλιετία που σε λίγο θα κλείσει, να τη σφρα-

Υπερφυσικό

Γιώργος Χαλιδάκης